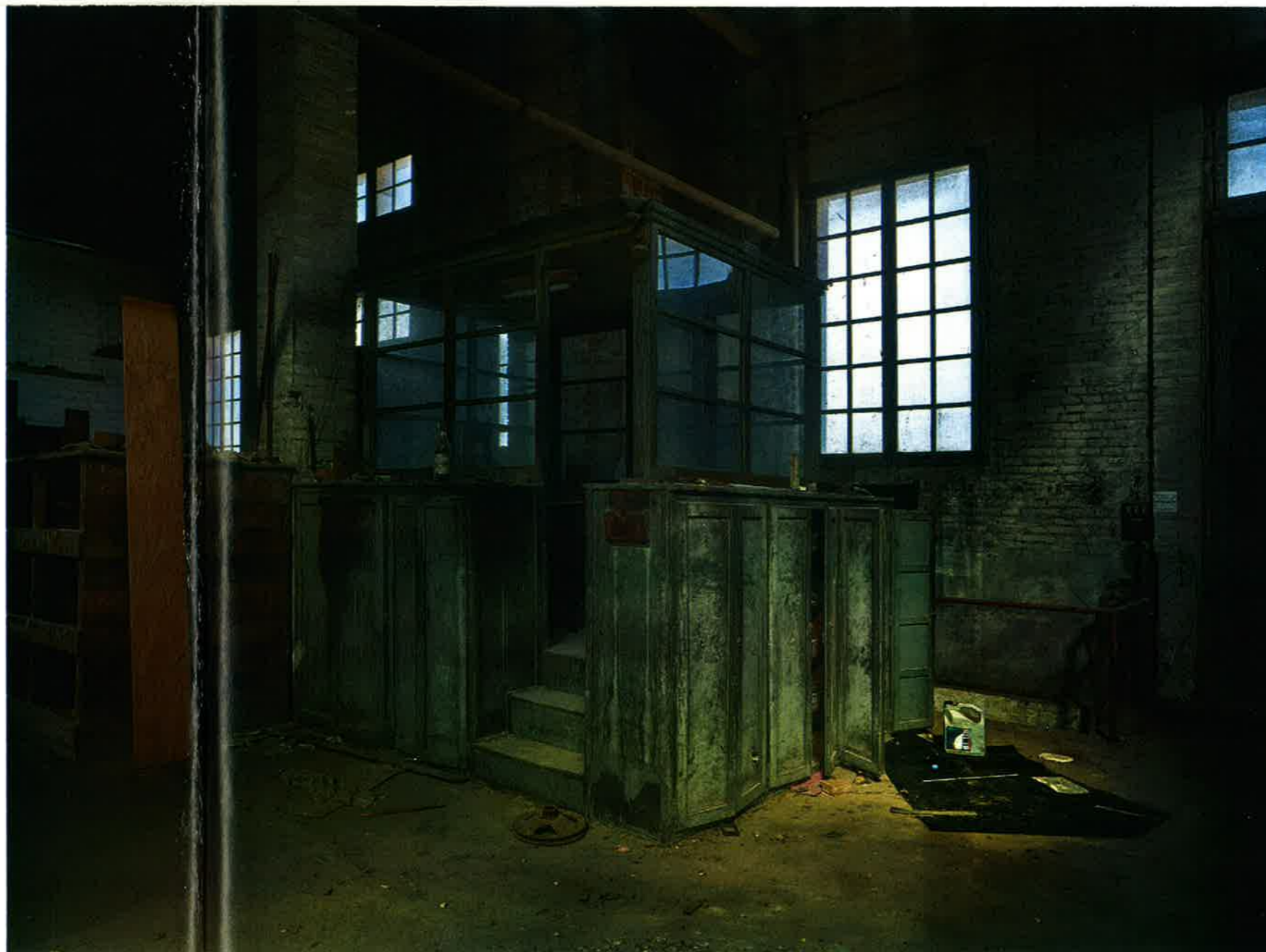

Retorn a la fàbrica

LLORENÇ MELGOSA CAPTURA EL TEMPS DETURAT A CAL TREPAT DE TÀRREGA

Per ANNA SÀEZ / Fotografies de LLORENÇ MELGOSA

Hi havia passat milers de vegades per davant, però no hi havia entrat mai. L'antiga fàbrica J. Trepat de Tàrrega era un misteri per al fotògraf lleidatà Llorenç Melgosa. "Sempre m'havia cridat l'atenció". Des d'un punt de vista fotogràfic, no li interessava gaire endinsar-se a la part restaurada, museïtzada. "S'hi ha fet una gran tasca", reconeix, però a ell li recaven més les naus on el temps es va deturar quan Cal Trepat va tancar. "Intuïa que hi hauria un *Detritus*." Així és com ha batejat un projecte personal i artístic al qual ha dedicat mitja vida. "Els espais abandonats tenen una energia especial". Un darrer alè de vida que atrapa amb una càmera suïssa Alpa, respatller danès Fase One i òptica alemanya Rodesnstock. "És un equip molt bo que em permet fer fotografies de cent megues, amb tanta definició que fa poc un estudiant d'art em deia que semblaven irre-

als, cosa que em va agradar molt. Però, a la vegada, és un equip petit que em permet moure'm amb facilitat en llocs on és complicat de treballar". Fins al 20 de gener es pot veure al Museu Comarcal de l'Urgell aquest nou *Detritus* de Llorenç Melgosa, una exposició de 25 fotografies dedicada a espais industrials abandonats. A banda de Cal Trepat, la darrera adquisició, en aquesta mostra es pot veure l'estat actual de la fàbrica tèxtil La Blava (Roca de Ter); la cimentera Xerallo (Pallars Jussà); i la minicentral hidràulica Mola de Sall (Pallars Sobirà). Melgosa explica que a la factoria J. Trepat de Tàrrega el va impactar veure màquines plenes de pols que van sortir de la cadena de producció i no van arribar a comercialitzar-se. "És una imatge colpidora de la mort d'una empresa. Un raig de sol il·luminava aquest estoc, convertit en una mòmia embalsamada".

UN ESPAI VERGE. A diferència d'altres espais industrials abandonats, que han estat objecte d'actes vandàlics, Cal Trepat resta intacte des del dia que va tancar.

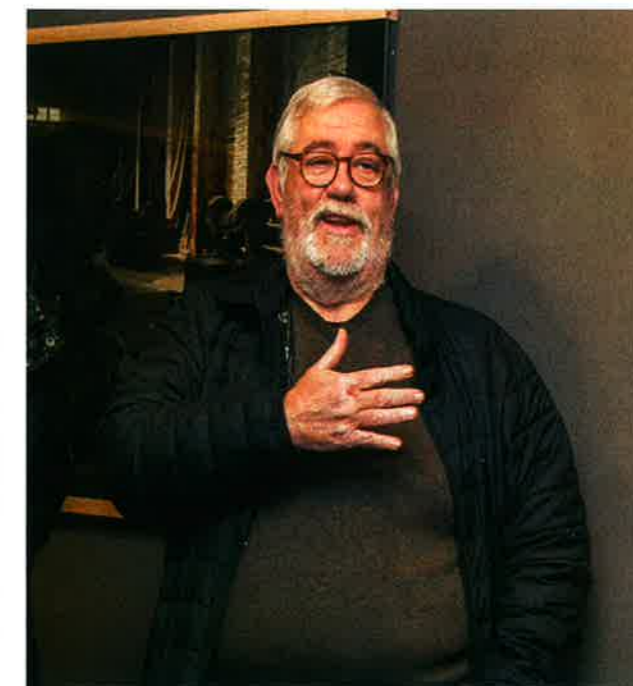
RAIG DE SOL. La llum natural il·lumina suaument el que un dia van ser màquines noves que no es van arribar a comercialitzar.

LLORENC MELGOSA
FOTÒGRAF

“Les cases buides expliquen històries”

Com va començar el projecte ‘Detritus’? De vegades penso que m’acompanya tota la vida. Els espais abandonats em fascinen des que era un adolescent i anava a la serra de Guara a fer escalada. Hi havia molts pobles buits, allà. La gent havia marxat a les ciutats i havien deixat les cases intactes, tal com eren quan hi vivien, perquè no era factible emportar-se els mobles i els embalums tenint en compte que ni tan sols hi havia carretera. En algunes cases fins i tot hi havia trobat calaixos plens de cartes antigues. Era com si aquelles cases tinguessin coses a explicar.

I un dia decideix fotografiar aquest món d’absències. He d’admetre que va ser cosa del meu fill Marc. Estudiava a l’Institut d’Estudis Fotogràfics de Barcelona i com a projecte de final de carrera volia fotografiar el poble d’Àrreu. A mi no m’anava gaire bé de portar-lo però, finalment, hi vaig accedir. “Jo també faré fotos”, li vaig dir. I m’ho vaig passar tan bé que ja no vaig parar. De fet, el Marc no va fer finalment aquest treball i jo ja no vaig parar. Com a home-natge l’única figura humana que surt als meus ‘Detritus’ és el meu fill a la cimentera de Xerallo.

SEGRE TARRAGA

També li serveix per mostrar les dimensions gegantines de la fàbrica. L’any 1972 o 1973 en un revolt del port de Perves a trenc d’alba, vaig veure la cimentera il·luminada. El brunzit de la fàbrica omplia tota la vall. Era molt impressionant. Encara em dol no haver-ho fotografiat. Retornar-hi anys després i veure aquell gran monstre devorat per la vegetació, convertit en un cadàver de ciment et fa ser conscient de com d’implacable és el pas del temps.

